

bombavető mozsarak, s a lövegek ott robbantak szét a sztrechnői tetőn.

— Vigyázz! — kiáltott a sárospataki diák, aki az út peremére fölkapaszkodott, — gyalogság jön az úton!

A torlaszon ki-ki elfoglalta a helyét.

A honvédsapat két sortüzet adott. Egyszerre a torlasz megrendült, majdnem felrobbant, egyúttal a csapat feje fölött két bomba pattant szét. Sűrű füst borította a szoros utat. Szeredai egy kicsit felkapaszkodott s az oroszok felé nézett. Látta, hogy szembe nem támadnak, hanem megkerülik a torlaszt.

— Aki él, kapaszkodjék a tetőre, utánam!

Valami harmincan kapaszkodtak utána, a többi már meg volt halva. A tetőn feltűzték a szuronyukat s egymásnak vetett háttal várták az oroszokat.

Ezer, meg ezer orosz vette körül a harminc hős magyart. Mikor az oroszok észrevették, hogy egy maroknyi emberrel van dolguk, egy tábornok megállította a csapatokat s egy tisztet küldött oda.

— Adjátok meg magatokat!

Szeredai megcsókolta a zászlót.

— Cél, tűz! — kiáltott.

A harminc magyar lőtt, s visszalőtt rá ezer muszka. Mikor a füst elszórt, nem állt a tetőn senki. Mind meghaltak. Csak a sárospataki diák került haldokolva az eperjesi kórházba, ott elmondta, hogyan halt meg Szeredai János és hetvenkét társa -- azután ő is meghalt.

... Azóta csak piros virág terem a sztrechnői tetőn.

(Rákosi Viktor.)

(Honfi, dal. Fnek.)

Andante.

Ti-ed vagyok ti-ed hazám, e szív e lé - lek,

Kit sze-ret-nék ha té - ge-det nem sze-ret-né - lek.

Szent egy-ház keb-lem bel-se-je Ol-tár a ké - ped

Te állj s ha kell a tem-pló-mot le-döntöm ér - ted.